

[Lene Bro.]

har et eller andet helt specielt politisk mål at varetage med deres indsats på de højere læreanstalter. Altså en kritisk uddannelse og samtidig en åben uddannelse, der giver fri debat.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på detaljerne i forbindelse med brøkerne og de ting, som ligger heri, men blot sige, at det selvfølgelig er helt afgørende for os at sikre, at mindretallene ikke bliver misbrugt af flertallet, og at de får sådanne regler at arbejde under, at de virkelig vil kunne komme til orde og vil kunne fortsætte et godt og dygtigt arbejde i forbindelse med ledelsen af læreanstalter og universiteter.

Med hensyn til rektorvalgene vil jeg også gerne i udvalget have en drøftelse af, om man løber en risiko, som jeg ser i forbindelse med principperne for rektorvalgene, for, at man ender i nogle valgslag, som ikke kan give os fornøden garanti for, at den rigtige mand bliver valgt til rektor. Det er jo dog sådan, at rektors første opgave er at lede konsistorium. Men det vil vi også gerne være med til at snakke om og låser os altså ikke fast på dette område. Vi vender tilbage til diskussionen om alle disse ting i udvalget.

Men så vil jeg gerne gøre en anden bemærkning, og det er i forbindelse med spørgsmålet om direktoratet. Der står i fremsættelsen, at undervisningsministeriets struktur- og rationaliseringsudvalg i sin betænkning I har foreslået, at der oprettes et direktorat, og nu vil jeg gerne have lov at sige til undervisningsministeriets folk — til undervisningsministeren er det naturligvis — at hver eneste gang jeg har stået på denne talerstol og diskuteret dette direktorat, som mit parti er gået ind for adskillige gange, og vi over for vekslende ministre har nævnt det betimelige i at få et direktorat, hver eneste gang har jeg fået fuldstændig den samme besked: at de tænker, så det bringer ovre i undervisningsministeriet. Det har de nu gjort i 6 år, tror jeg, og de kommer med præcis samme forklaring hver eneste

gang. Det står nøjagtigt, som det har stået hele tiden, de tænker stadig væk. Det er rigtig nok, at de har afgivet en betænkning; der er også nogle, som har anbefalet dette direktorat, og ministeren siger også, at han er venligt stemt over for det, men det kommer aldrig videre end til, at de stadig tænker derovre. Er det muligt for ministeren at oplyse noget om, hvornår denne efter min opfattelse temmelig lange betænkningstid bringes til ophør, hvornår man begynder at handle? Det vil jeg meget gerne vide. Jeg mener, det er helt afgørende for en fornuftig planlægning på den højere uddannelses område, at vi får en sådan samordning, som er udtrykt i direktoratet. Jeg mener, det er meget væsentligt for os med de begrænsede ressourcer, vi har, at vi er i stand til at fordele disse på de forskellige læreanstalter og gøre det ud fra en samlet koordinering. Det ville også gøre det muligt for os helt anderledes at operere med et mere fleksibelt uddannelsessystem, hvor vi for eksempel kunne komme ind på de tanker, som vi også har rejst, om kortere uddannelser og prøve at løse hele problemet med hensyn til en nærmere fælles planlægning. De behøver jo ikke at ligge samme sted, alle de uddannelser, vi opererer med her, men en større fleksibilitet i uddannelsessystemet forudsætter en bedre planlægning, og derfor vil jeg meget gerne bede ministeren om at svare mig på, hvornår vi får besked om, hvorvidt dette direktorat bliver til andet end tanker.

Enggaard: Dette forslag til lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner er umiddelbart svært at kende igen i forhold til den nuværende lov om universiteternes styrelse. Ministeren har benyttet lejligheden til at udvide omfanget af loven ikke så lidt gennem en række mere detaljerede bestemmelser og også søgt at gøre den mere universel og fælles for både universiteter og en række af de højere læreanstalter.

Jeg vil sætte et spørgsmålstegn ved, om det ubetinget er hensigtsmæssigt, at man har gjort lovforslaget så omfattende, som